

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Zahle): I den Tale, hvormed det ærede Medlem, som er Forslagsstiller, den 7. Marts for dette høje Ting forelagde det Forslag, som nu er til første Behandling, udtalte han meget rigtigt, at det Lotteri, som her bringes i Forslag, i tre paa hinanden følgende Lagtingsamlinger, 1926, 1927 og 1928, er blevet vedtaget, og det er naturligvis meget beklageligt at maatte gaa mod saadanne Vedtagelser af Lagtinget. Jeg maa ogsaa erkende Rigtigheden af de Udtalelser, som blev fremsat af den ærede Forslagsstiller om, at Færingerne nu

„er vaagnet til privat Foretagsomhed og føler Lyst til og har Mod paa at optage den økonomiske og aandelige Kæmpestrind med andre Nationer.“

Disse Bestræbelser maa man jo i høj Grad rose og fra alle Sider i Danmark søge at støtte. Jeg maa endvidere erkende, at de tre eventuelle Koncessionshavere alle er ansete Mænd, som det ærede Medlem sagde, idet Joensen er Borgmester i Thorshavn og Mitens Medlem af, ja endog Formand i Lagtinget. Jeg er overbevist om, at disse Mænd nyder Anseelse mellem Færingerne; det er der ikke den mindste Grund til at tvivle om. Men til Trods for alt dette maa jeg udtale, at man fra det nuværende Ministeriums Side ikke kan tage imod dette Færingernes Ønske om at faa et saadant Lotteri i Gang, idet jeg maa mene, at det ikke gaar an at bygge Færingernes offentlige Anliggendes Trivsel op paa en Lotteribevilling.

Der er ganske vist et andet Land i Europa, som faar sine offentlige Udgifter, for en væsentlig Del i alt Fald, dækket ved Spil. Det er Monaco. Men det er noget, der bunder historisk langt tilbage, og man kan slet ikke nu paa den Maade lave Spil og Lotteri til Fordel for offentlige Anliggender, som man gjorde det den Gang, Spillesalen i Monte Carlo blev stiftet. Man ser det allerede deraf, at medens det er saaledes efter det Forslag, der her er blevet forelagt, at der ikke maa sælges Lodsedler udenfor Danmark, saa er det helt anderledes i Monte Carlo, der har man den stik modsatte Regel. Der er tre Slags Mennesker, som ikke maa komme i Spillesalen i Monte Carlo. Det er Sagførere, for de har andre Folks Penge betroede — man kunde risikere, at de spillede dem væk, og det vilde jo skandalisere Spillesalen —, det er Studenter, om hvem man mener, at de har dog ingenting at spille for, at spille op, og saa er det Staten Monacos Beboere, for dem vil man ikke have ødelagt økono-

misk ved, at de spiller i Monte Carlo. Det er lige det modsatte Princip af det Princip, som er nedlagt i nærværende Lovforslag; hvorefter det udelukkende er Danmarks Riges Beboere, som skulde spille i Lotteriet. Jeg tror ikke, det gaar an at bygge Færingernes offentlige Anliggendes Trivsel op paa et saadant Grundlag, og maa derfor, uagtet det foreligger et vægtigt Ønske fra Færingerne om at faa dette Lotteri oprettet, for mit Vedkommende modsætte mig, at det sker.

Forslagsstilleren (Patursson): Det vilde have glædet mig meget, hvis jeg nu kunde staa her og takke den højtærede Justitsminister for Modtagelsen af dette Forslag, for den højtærede Minister har gennem sit lange parlamentariske Liv vist, at han har Forstaaelse af færøske Anliggender. Det er beklageligt, at han ikke kan følge Lagtinget i den foreliggende Sag, men jeg skal alligevel i Henhold til, hvad jeg udtalte ved Forelæggelsen af Sagen, motivere Forslaget yderligere, og maaske man saa kunde komme til Forstaaelse af, at det er absolut nødvendigt at faa denne Sag igennem.

Jeg vil da først sige, at ifald Forslaget kunde blive ophøjet til Lov, vilde Lagtinget blive i Stand til at opfylde en betydelig Del af sine lokale Samfundspligter. I en Aarrække har Lagtinget ikke været i Stand at opfylde sine økonomiske Forpligtelser overfor det færøske Samfund. Man kan ikke plukke Haar af den skaldede. Lagtinget er ubemidlet i den Grad, at det grænser til Uforsvarlighed. Det har et Budget paa 200 000—300 000 Kr.; det er alt, hvad 23 folkevalgte Repræsentanter har at arbejde med i en Tid, der strækker sig ud over 8—9 Uger hver Sommer. Naar det saa kniber, og det er en daglig Foreteelse, udsteder Forsamlingen, altsaa Lagtinget, en Veksel paa den danske Statskasse. En Gang imellem honoreres disse Veksler, ofte efter adskillige Aars Ventetid, i mange Tilfælde honoreres Vekslerne ikke trods gentagne Udstedelser. Hele Lagtingets Arbejde præges herved af en kronisk Uformuenhed, Ubestemmelighed og Vankelvornhed.

Den Befolkning, Lagtinget repræsenterer, lider selvfølgelig i allerhøjeste Grad under et saadant Regimente. Sammenligner vi os med vore nærmeste Frænder, Islændingene, og det har Færingerne daglig Lejlighed til at gøre, og tager vi i Betragtning, at vort Indbyggertal er $\frac{1}{4}$ af Islands Indbyggerantal, og at Island disponerer over et aarligt Budget paa 15—16 Mill. Kr.,